

berettigede Officerer Afgang til visse Embeder, især i Sold- og Postvæsenet, der efter den daværende Ordning bleve besatte af Krigsministeriet. Hvorvidt der nu ved denne Bestemmelse var tænkt, at den ogsaa skulde omfatte de daværende Reserveofficerer, er vel noget tvivlsomt. Sagen er den, at strengt taget, var ingensomhelst Officerer dengang, saalidt som andre Embedsmænd, egentlig pensionsberettigede, men at der i selve Armeepleanen fandtes en Bestemmelse om, at der skulde nedfattes en Commission for at tage Officerernes Pensionering under Overveelse. Altsaa maatte det være afhængigt af Udfaldet af dennes Overveelse om, og hvorvidt Reserveofficererne skulde komme med ind under Pensioneringen. Vist er det imidlertid, at de ved Loven af 29de Marts 1852 § 3 ikke bleve pensionsberettigede, men ikke mindre vist er det paa den anden Side, at Krigsministeriet, saalænge det besatte disse Poster, ikke gjorde nogen Forskiel mellem Reserve- og Linieofficerer i den Henseende, men tværtimod, efter hvad jeg har overbeviist mig om, besatte disse under dets Ressort værende Embeder islæg med Linie- og Reserveofficerer. Man kan altsaa virkelig sige, at, om disse Mænd end ikke havde lovmæssig Ret til de Embeder, som efter Armeepleanen vare forbeholdte de pensionsberettigede Officerer, havde de dog efter den administrative Praxis, en rimelig Udsigt til at komme i Betragtning lige med Linieofficerer, og naar saa er, kan man virkelig ikke nægte, at Resolutionen af 30te September 1860, som jo tog disse Embeder bort fra Krigsministeriets Ressort og henlagde deres Besættelse under Finansministeriet og derhos bestemte, at de nye Reserveofficerer, der bleve skabte ved en Resolution af samme Dato, skulde have en fortrinlig Afgang til dem, fra tog dem Noget, hvorpaa de havde en grundet Forventning. Hvad dernæst deres Stilling i Militairretaten angaar, lader det sig vistnok heller ikke nægte, at disse Mænd havde en rimelig Grund til at vente, at de vilde blive staaende paa de Vilkaar, hvorpaa de stode, nemlig Halvsold, saalænge de overhovedet vare istand til at udføre deres Tjeneste paa en fyldestgjørende Maade. Dersom ikke Krigen og Fredsslutningen var kommen, vilde de utvivlsomt

være bleve staaende, saalænge de vare tjenstdygtige, og man kan altsaa virkelig sige, at det er Landets, ved Fredsslutningen væsentlig forringede Tilstand, der har gjort sin sorgelige Indflydelse gjældende ogsaa for deres Vedkommende, og naar saa er, frembyde Lovene af 24de Marts 1865 og 11te Mai 1866, hvorved man kom de i Anledning af Fredsslutningen afskedigede Embedsmænd til hjælp, en Analogi ogsaa for at yde disse Mænd Noget. Dette er altsaa forekommet Udvalget at maatte tale for at give dem noget Mere end det, som er deres lovmæssige Ret, det er forekommet os, at de havde et Kray, selv om man ganske affeer fra den Sympathi, som man naturlig maa have for denne Klasse af Mænd, og fra det Beklagelige, for ikke at sige Forargelige i, at Mænd, som have udført Commandoposter under Krigen, skulde være priisgiorne til Nød og Glendighed. Det næste Spørgsmaal, som maatte frembyde sig, var da dette, hvem Hjælpen skulde ydes. Rigsraadets Indstilling omfattede de i Anledning af Fredsslutningen afskedigede Reserveofficerer, og naturligvis var det en Selvfølge, at det maatte være en Betingelse, at de vare frivilligt indtraadte i Armeen, altsaa ikke vare værnepligtige, og indenfor den Kreds, som disse Forudsætninger angive, har Udvalget ligesaa vel som Lovudkastet meent at burde holde sig altsaa til dem, der efter frivilligt at være indtraadte i Armeen uden at være værnepligtige, bleve staaende paa Halvsold og derefter bleve indkaldte i Tjenesten under sidste Krig, og bleve afskedigede i Anledning af Fredsslutningen. Navnlig har man ikke troet at kunne inkludere sig paa at kunne medoptage nogen af de Officerer, som ere bleve afskedigede i Tiden mellem 1852 og Fredsslutningen, af hvilke Nogle til Udvalget have indleveret Andragender om at komme med i Betragtning. Det er jo nemlig en Betragtning, som gjør sig gjældende for deres Vedkommende, at man maa antage, at de ere de Officerer, som Krigsbestyrelsen har troet lettest at kunne undvære eller stille sig ved; det kan være, at Krigsbestyrelsen i enkelte Tilfælde har taget feil og gjort stor Uret, men det er Noget, som ikke Udvalget eller ikke engang den nuværende Krigsbestyrelse vilde kunne ind-